

Demény Péter

A lélek hallgat

*Ahogy összebújunk este,
és sugárzik a pórusaidból a szerelem,
vagy tán inkább a szeretet –
mostanában jobban figyelek a szavakra.*

*A tenyerem érzi a feneked bársonyát,
vagy nem is „bársonyát”:
egyszerűen azt, hogy nekem,
értem való, miattam van,
ez a helyem a Nap alatt.*

*Bőröm a bőrödön,
testem a tested mellett,
életem az életeddel –
a lélek hallgat ilyenkor.*

*A lélek hallgat, mégis megköszönné,
megszólalnék, de resteltem,
hogy szavaim lennének,
hogy lehetnének.*

*Közelebb fészkelődöm,
alig hagyok belőled valamit,
kell nekem minden, ami vagy,
ami talán én is lehetnék.*

Messages

1.

Olykor mindenesetre írnék neked egy SMS-t.

(Ki tudja, olykor talán írok is.)

Például arról, hogy időnként mégiscsak válaszolhatnál.

*Ó, nem valami súlyosat, hirdethetőt, jóhírbe hozható,
nem kívánom én a lehetetlent.*

*Ha bár egyszer, egyetlenegyszer válaszolnál,
ha egyszer is látnám a nevedet egy mobilszám fölött,
talán nem lennék ilyen egyedül.*

Mondom, talán.

De ezen múlik minden.

2.

A zugokban kellene keresselek talán,

a függöny, az abrosz vagy a lepedő gyűrődéseiben,

a könyvek mögött,

a lépcsők, a fal, az ajtó repedéseiben,

az életem homályos bugyraiban,

a lelkem csatornarendszerében.

Olykor hallom a csenedet,

készülődöm is a keresésre,

próbálok hinni benned, imádkozni hozzád –

aztán megintcsak végleg egyedül.

Valamit elrontottam, azt hiszem,

valamit elrontottál, azt hiszem,

valamit elrontottunk, azt hiszem.

Vagy csak úgy elromlott magától.